

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 24 เทศกาลธรรมดา

(วันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 2017)

พี่น้องที่รักผู้รู้ท่านหนึ่งบอกว่า “การขอที่ไม่ต้องละอายคือ การขอโทษ การให้ที่ไม่ต้อง เสียอะไรเลยคือ การให้อภัย” คำคมนี้เป็นคำพูดที่น่าประทับใจและ ดูเหมือนว่าจะทำได้โดยไม่ยาก เย็นหนัก แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่ง่ายอย่างที่คิด การที่ใครคนหนึ่งจะสามารถเอ่ยปากขอโทษอีกคนหนึ่ง เรียกร้องหลายสิ่งหลายอย่างจากตัวผู้ขอเหมือนกัน นอกจากการสำนึกถึงความผิดพลาดที่ตัวเองกระทำ แล้ว ยังต้องมีความสุภาพถ่อมตนและความกล้าหาญพอที่จะยอมรับการตำหนิจากคนอื่น ด้วย คนเรายัง อยู่สูง ยังมีอำนาจล้นฟ้า ยิ่งยากที่จะขอโทษคนอื่น โดยเฉพาะคนที่ อายุน้อยกว่าตัวเอง มีการศึกษา หรือฐานะต่ำกว่าตัวเอง เด็กเดินชนกระโถน ผู้ใหญ่มักจะบอกว่าเด็ก เดินซุ่มซ่ามและ ไม่ระมัดระวัง แต่ถ้าผู้ใหญ่เดินชนกระโถน ใบเดียวกัน เขาก็จะบอกว่าใครมาวางกระโถนไม่เป็นที่เป็นทาง เกะกะขวางทางเดินคนอื่น? แทนที่เขาจะโทษตัวเองกลับไปโทษคนอื่นอีก ส่วนการให้อภัยก็ยิ่งยากกว่าการขอโทษ ไม่รู้จักเท่า เพราะคนที่ให้อภัยมักจะเป็นคนที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำของคนอื่น ยิ่งเจ็บมาก ยิ่งแค้นมาก ก็ยิ่งให้อภัยยาก หลายครั้งการให้สิ่งของหรือให้เงินให้ทองยังง่ายกว่าการให้อภัยเสียอีก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยากแค่ไหนก็ตาม การขอโทษและการให้อภัยเป็นสองสิ่งที่จำเป็น และขาดไม่ได้ สำหรับการดำเนินชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุขในครอบครัว ในหมู่คณะ ในสังคมและในโลกนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้อภัย トラบไตที่ความไม่สมบูรณ์ยังเป็นเงื่อนไขประการหนึ่งของมนุษย์ เป็นการยากที่ เรา จะดำเนินชีวิตร่วมกันโดยปราศจากการกระทบกระทั่งกัน หรือปราศจากการกระทำที่คนอื่นเจ็บช้ำน้ำใจ จะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม เมื่อ เราหลีกเลี่ยง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ไม่ได้ การเรียนรู้จักให้อภัยคนอื่นจึงเป็น สิ่งจำเป็นเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

เมื่อไม่นานมานี้นักวิจัยของมหาวิทยาลัยโฮป รัฐมิชิแกนสหรัฐอเมริกา ได้ชี้ให้เห็นว่า “การให้อภัยมีผลดีต่อสุขภาพ ” คณะนักวิจัยได้ทำการทดลองโดยให้นักศึกษาที่เข้าทดลองนึกย้อนถึง เหตุการณ์ที่ทำให้ตนเองรู้สึกเจ็บปวด และ โกรธแค้นอย่างแรงซึ่งเกิดจากการกระทำของคนอื่น จากนั้น นักศึกษาจะถูกตรวจสอบโดยอุปกรณ์ทางการแพทย์เพื่อวัดระดับปฏิกิริยาของร่างกาย นักศึกษาแต่ละ คนที่เข้าทดลองใช้เวลาสองชั่วโมงนึกจินตนาการว่าตนเองกำลังให้อภัย สลับกับการไม่ให้อภัยต่อบุคคล ที่กระทำเรื่องน่าแค้นใจแก่ตน ผลที่ออกมาพอสรุปได้ว่า ในช่วงของการไม่ให้อภัย หัวใจของนักศึกษา เหล่านั้นจะเต้นเร็วกว่าปกติถึงสามครั้ง ยิ่งเป็นช่วงที่ยากแค้น แต่ทำไม่ได้ ก็ยิ่งเต้นเร็วขึ้นอีกกว่า ปกติถึงห้าครั้ง ความดันโลหิตก็สูงขึ้นกว่าปกติอีกด้วย แต่เมื่อมาถึงช่วงที่ให้นักศึกษาเลือกที่จะให้อภัย ต่อเหตุการณ์และบุคคลที่ทำให้เจ็บแค้น พบว่าอัตราการเต้นของหัวใจและความดันโลหิตก็จะค่อยๆ ลดลงจนเข้าสู่ระดับปกติ

ราวสองศตวรรษก่อนสมัยของพระเยซูเจ้าบุตรสิรา ซึ่งงานเขียนของท่านเราเพิ่งได้รับฟังในบทอ่านแรกวันนี้ ได้พูดถึงความสำคัญและความจำเป็นของการให้อภัยแล้วเหมือนกัน แต่เหตุผลที่ท่านให้แตกต่างจากนักจิตวิทยาสมัยปัจจุบัน เราพอสรุปเหตุผลของท่านได้ดังนี้ “เราต้องให้อภัยแก่คนอื่น เพราะว่าเราทุกคนเป็นคนบาปด้วยกันทั้งนั้น เราทุกคนล้วนต้องการการให้อภัยและพระเมตตาจากพระเจ้า จึงเป็นคนที่ใส่ใจเมตตา กรุณาต่อผู้อื่นเหมือนที่พระเจ้ามีใจเมตตา กรุณาต่อเรา แล้วบาปของเราจะได้รับการให้อภัย เงื่อนไขของการให้อภัยของพระเจ้าคือการให้อภัยแก่คนอื่นที่ทำผิดต่อเรา”(เทียบ บสร27:30-28:7)

ในพระวรสารวันนี้เมื่อนักบุญเปโตรถามพระเยซูเจ้าว่า “พระเจ้าข้า ถ้าพี่น้องทำผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องยกโทษให้เขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือไม่?” (มธ18:21) คำตอบของพระเยซูเจ้าคือ “ต้องยกโทษให้เจ็ดคูณเจ็ดสิบครั้ง” (มธ18:22) นั่นคือ ต้องให้อภัยตลอดไป อย่างไร้เงื่อนไข และไร้ขอบเขตจำกัด เรื่องอุปมาที่พระองค์ ทรงยกมาเป็นอุทาหรณ์ชี้ให้เห็นความจริงบางอย่างเกี่ยวกับการให้อภัยด้วยเช่นเดียวกัน **ประการแรก** พระเมตตาของพระเจ้าไร้ขอบเขตจำกัด พระองค์ ทรงสามารถยกโทษให้ได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะความผิด นั้นจะร้ายแรงขนาดไหน ถ้าเราสำนึกผิดและขอขมาโทษต่อพระองค์ **ประการที่สอง** ในเมื่อพระเจ้าทรงยกหนี้บาปมหาศาลให้กับเรา เราก็ควรยกหนี้ความผิดเล็กๆน้อย ๆ ให้กับพี่น้องของเราด้วย เราไม่มีเหตุผลที่จะไม่ให้อภัยแก่คนอื่นที่กระทำผิดต่อเรา เพราะพระเจ้าทรงให้อภัยความผิดของเราแต่ละคน ที่มีมากมายมหาศาลกว่าไม่รู้กี่เท่า เราไม่สามารถมองข้ามความจริงที่ว่า ทำที่ของเราที่มีต่อเพื่อนพี่น้องมีผลต่อเรา เมื่อเราอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า ถ้าเราไม่ยอมให้อภัยแก่เพื่อนพี่น้องของเรา ก็อย่าหวังว่าเราจะได้รับการให้อภัยจากพระเจ้า จะเห็นได้ว่าการให้อภัยจากพระเจ้าขึ้นอยู่กับตัวเราแต่ละคนด้วย พระเจ้าไม่ทรงลงโทษผู้ใด เป็นมนุษย์ ต่างหากที่ลงโทษตัวเอง พระเจ้าทรงรักผู้รับใช้ที่ไร้หัวใจและไร้เมตตาคนนั้นและพร้อมที่จะให้อภัยเขาอีกครั้ง แต่ตัวเขาเองกลับปิดตัวเองต่อการให้อภัยจากพระเจ้า โดยการไม่ยอมให้อภัยแก่คนอื่นที่กระทำผิดต่อเขา

พี่น้องที่รัก ผู้รู้ท่านหนึ่งบอกว่า“**นรกเป็นสถานที่ที่ปราศจากความรัก**” ดังนั้น ที่ใดไม่มีความรักก็ไม่ แตก ต่าง จาก นรก เท่าใดนักแต่ ที่ใดมีความรักที่นั้นย่อมมีการให้อภัย เพราะการให้อภัยเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นและขาดไม่ได้ของความรัก ความรักแท้ต้องให้อภัยหากความรักคือของขวัญ ที่มีค่ายิ่งที่พระเจ้า ทรงมอบให้แก่มวลมนุษย์ การให้อภัยก็เป็นของขวัญ ที่มีค่าสูงสุดที่มนุษย์ ทุกคนพึงมอบให้แก่กันและกันด้วยขอให้แบบอย่างของพระเยซูเจ้าที่ให้อภัยแก่ทุกคนที่กระทำผิดต่อพระองค์ ที่จับ กุม พระองค์ผู้บริสุทธิ์ไปทรมานและตรึงกางเขนเป็น แบบอย่างของการให้อภัยสำหรับพวกเราทุกคน “**พระบิดาเจ้าข้า โปรดอภัยความผิดแก่เขาเถิด เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร** ” (ลก23:34)ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน